

almindelige Bærnepligt, var det ganske andre Interesser, vi dengang søgte at værne om. Det er Loven om vor Hærorrdning, der foreligger i dette Dieblit til Forhandling. Der kan med Høie være forskjellige Meninger om, hvor store Udgiftsbeløb og Offre, vi i Fredens Dage kunne anvende paa den Armees, der skal beskytte Fædrelandets Frihed og Uafhængighed. Der kan være forskellige Meninger om, fra hvilken Kant de fremtidige Farer true, og jeg skal indrømme, at der som Følge heraf ogsaa kan være meget forskellige Meninger om, paa hvilken Maade vi bedst kunne imødegaa disse Farer; men Et kan der ikke være forskellige Meninger om, og det er, at vi stedse bør have det ene Formaal for Øie, paa bedst mulig Maade at værgede de høie og hellige Interesser, for hvis Beskyttelse Folket har paataget sig den almindelige Bærnepligt. Det kan gøres ved en lille Armees og det kan gøres ved en stor Armees, men det kan kun gøres ved en Armees, som er gennemtrængt af Disciplinens og den strenge Pligtsølelses høie Aand. Uden det vil den kun bringe Skam og Vanære over det danske Navn. Derom kan der ikke være to Meninger. Den, der virkelig alvorlig vil overveie denne Sag, kan ikke være i Tvivl om, at, dersom Forsvaret af vort Fædreland er det Maal, som vi have for Øie, da er det første og vigtigste Spørgsmaal ikke om Størrelsen af vor Armees, men om den er kjernefund og god og gennemtrængt af den rette Fædrelandskærlighed, saa at den kan finde sig i at underordne sig de Pligter, de store og tunge Offre, som Tjenesten fordrer, og det er altid forekommet mig, at de Herrer, naar denne Sag har været forhandlet her i denne Sal, paa en forunderlig Maade have tabt dette vigtige Spørgsmaal af Syne. Medens Krigshistorien viser, at Disciplin, Agtelse for den militære Stilling og Begeistring for den militære Hæder ere Betingelser for, at Armeen til enhver Tid vil gjøre sin Pligt, er man nu her kommen saa vidt, at man skal kommandere Folk til at modtage Hædersposter i Armeen, og hvem har bragt os dertil? Jeg beder det ærede Flertal om at forelægge sig selv dette Spørgsmaal.

Solstein-Ledreborg: Jeg tilstaar, at jeg havde ventet, at det ærede Medlem enten var gaaet bort fra, havde desavueret de Udtalelser, der kom fra hans Parti mod et fraværende Medlem, eller havde bevist, at det fraværende Medlem, som ikke kan forsvare sig selv i Dag, havde udtalt de Ting, som han paastod. Stedet derfor træder det ærede Medlem op, — jeg veed ikke, om det er paa sit Partis Begne eller paa egne Begne, — og siger: Vi have hørt det, og Meningen er ganske sikkert denne; men han siger ikke, hvorfor Meningen er denne, og leverer ikke et eneste Bevis derfor. Af det, som det ærede Medlem har sagt, er det for mig og Alle, der have hørt det, klart

nok, at man i Dag har forløbet sig i den Maade, hvorpaa man har omtalt det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), men det er ingen aaben Erkjendelse og ikke nogen Erkjendelse, der taler for den Ridderlighed og fair play, som jeg kunde vente anvendt lige over for et fraværende Medlem. I saa Fald maa man indrømme, at man har taget fejl, og det kan ikke hjælpe, at man dækker sig med saadanne Bendinger. Men Et er kommet frem derved, og det vil jeg slaa fast med det Samme; det er, at hele denne Opfattelse, hele denne kunstlede Sæggen ind i det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds Ord af revolutionære Haandgribeligheder, at hele denne Betragtningssmaade dog nok tilsidst skrider sig fra, at man overhovedet selv synes ikke at have saa meget imod det, som det ærede Medlem sagde. Jeg kan meget godt forstaa, at, naar man er i Mindretal og bliver slaaet paa den ene Valgtribune efter den anden — jeg sigter ikke til det ærede Medlem personlig, han har været særlig heldig paa Valgtribunerne, men til hans Parti — saa kunde man, som det ærede Medlem sagde, synes om at have et Folk i Baaben og banke sig igennem itedetfor at stemme sig igennem. Det ærede Medlem har selv tilstaaet, at fra hans Side synes han ret godt om denne Fremgangsmaade. Jeg tror, at det er de Herreris Ønsker, som maatte noget have forplumret deres Blik til at læse korrekt, hvad der staar i Rigsdagstidenden. Der kom ogsaa paa den anden Side et Bevis derfor fra det ærede Medlem. Det ærede Medlem gif stadig ud fra, at Kongen har den udøvende Magt, og sølgelig var der ikke Tale om Andet, end at, naar man brugte disse Baaben, vilde det paa en eller anden Maade være imod Kongen. Jeg kan ikke se, hvorledes det ærede Medlem kan være berettiget til at sige dette. Det er ganske vist, at Kongen har den udøvende Magt; men jeg er fuldt overbevist om, at hvad enten der skete revolutionære Forsøg fra oven ind ad til i Landet eller udenfra mod Landets Frihed, vilde Folket i Baaben staa paa Kongens Side mod disse revolutionære Forsøg; derom er der ingen Tvivl. Det ærede Medlem kan ikke forstaa, at for os er den Tanke fuldstændig ufattelig, at der skulde være Tale om en Konge, der ikke respekterede Landets Grundlov. Som sagt, jeg vil slaa dette fast igjen, jeg ser, at de Herrer begynde at have en Tøvelse af, at de er komne ind paa Noget, som de ikke kunne staa ved, og jeg vilde derfor ønske, at de vilde desavuerer det.

Sagd: Jeg har nysigtig meddelt Indholdet af, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har udtalt, og det forekommer mig, at den, der kan læse Dansk, kan umulig tage det i to Meninger (Stemmer: Saa læs det op!) Ja, skjøndt det er læst flere Gange, skal jeg gjerne